

TENDÈNCIA DE MERCAT: Des de Divendres Sant amb caràcter retrospectiu

written by Cristina Font i Butxaca | 30 de març de 2018

Fa quatre anys que conec i em relaciono amb els *pastels de bacalhau*, i altres exquisideses portugueses.

És cert que Europa no s'ha caracteritzat mai per tractar-se d'un territori compromès en excés. Ho cavil·làvem. Sovint, **confirmar algunes línies sociopolítiques, només, ens fa més lliures.**

Ullo el país dels carrers empedrats des de la seva entranya. La generositat no és quelcom que sigui a l'abast de tothom: acostumo a explicar a l'exterior que **els catalans tenim una sensibilitat especial, per a entendre les llengües minoritàries; per aprendre'n d'altres amb facilitat, i per descobrir els problemes que rauen en altres Comunitats, i no obviar-les o ser-ne indiferents. Som gent compromesa.**

Puc afirmar amb rotunditat i amb un determinat to de retret, que fins fa escasses dues setmanes, Portugal s'ha mostrat tebi. Sap poc, li arriba poca informació perquè existeix certa privatització dels propis mitjans. **Hi ha certa estètica que és important i que mantenen a les sobretauls polítiques; per altra banda, existeix sense cap mena de dubte, una elit que ha viscut molt de temps allunyada d'un conflicte del qual si se'n sabia alguna cosa era: que una àmplia majoria de catalans no se sentien espanyols, i poc més. Es respectava. Els portuguesos són -de mena- educats.** Llàstima que podem recórrer a allò que en Comunicació Social s'anomena: la *virilització*, i la informació a l'abast, des de qualsevol mitjà digital on de ben segur no existirà filtratge ni codi penalitzador.

I aquestes barreres infranquejables s'han començat a tòrcer.

Hi ha dos elements que, si em permeteu l'expressió, ja no perdono: la **desinformació**, i la **complicitat més íntima**. Posar l'accent en la violència de l'1-0 era legitimar l'acció del poble català i, per tant, deslegitimar públicament. **Molts espanyols residents a Catalunya van ser incapaços de fer-ho, des d'una Barcelona, on bé n'han aprofitat les èpoques de glòria.**

Vull esmentar al Sr. Garrido, un espanyol de pro, gallec de naixement i portuguès d'adopció de tota una vida: des de la seva actual residència seguim comentant sempre la situació política, em demana per Catalunya i per mi. **Ha respectat sempre qui sóc perquè no es mou en la ignorància ni en la indiferència.** M'ha volgut conèixer.

La dictadura salazarista, d'aquell Salazar que va entregar a Espanya Miguel Hernández, va capgirar-ho tot. Hi ha qui va perdre possessions, però va guanyar l'*Estado Novo*. La inestabilitat no és un símptoma de mal auguri, sinó el senyal que alguna cosa s'està movent perquè pot fer-ho; sap com fer-ho. Tots els territoris, totes les persones, tenim dret a què se'ns remogui alguna cosa. **No en un estat de temptativa. La misericòrdia ja no funciona. Ser complaent.**

Semblarà una bestiesa posar de manifest principis tan bàsics; en aquesta tessitura m'he hagut de veure. Desdibuixada, i d'enlloc. O del lloc. Tanmateix, 65 anys em separen d'aquest home d'arrels fondes, i serà *porque nos entendemos um ao outro*. **Col·locar-nos en el pla de la igualtat a Portugal: s'ha convertit en tendència. Intuició de mercat. I feina, molta feina.**